

Prologas

Vakarėlis buvo pačiame įkarštyje.

Jis prasidėjo ganėtinai ramiai apie dešimtą valandą. Apie vidurnaktį dėl alkoholio, narkotinių medžiagų ir geidulių elgesio ribos ėmė blukti.

Po vidurnakčio išnyko bet kokie civilizacijos pavidalai. Dauguma svečių nusimetė drabužius. Visi spjovė į bet kokius suvaržymus. Pro sumaniai senovinių dvaro rūmų sienose paslėptas garso kolonėles dunksėjo repas, atrodė, tarsi iš pačių sienų sklįstų kakofonija. Muzika griaudėjo gana padoriame Bekhedo rajone. Atlantos policijos skyrius ne vieną valandą turėjo darbo išklaudyti daugybę skambučių dėl triukšmo.

Bakchanalijų šeimininkas persistengė su kvietimais. Dauguma namus užplūdusių pramogautojų buvo jam nepažįstami, kaip ir jauna moteris, pasiūlusi vidinę šlaunies pusę, nuo kurios jis sušniaukštė kokaino juostelę.

Kurį laiką jiedu drybsojo ant sofos palyginti nuošaliame kampe dalindamiesi ne tik baltais milteliais, bet ir degtinės buteliu. Pastarasis išprovokavo ne vieną erotinę užuominą.

Jeigu ji ir pasakė savo vardą, jis buvo per daug apsvaigęs, kad prisimintų. Kai jis paklausė, ką ji veikia per atostogas, ji atsakė:

– Tai.

– Tai?

– Aš linksminuosi.

Nuostabu. Ji atėjo čia gerai praleisti laiko, o tai kaip tik jo mėgstamiausias dalykas.

Ji tikra gražuolė. Tamsios stipriai paryškintos akys priminė Kleopatrą. Plaukai juodi ir žvilgantys, visiškai lygūs ir ganėtinai ilgi, beveik iki pat velniškai patrauklaus užpakaliuko. Pro aptemptos suknelės gilią ir laisvą iškirptę spraudėsi putlios krūtys. Suknelės audinys buvo aukso spalvos ir toks plonas, kad speneliai tiesiog persišvietė kiaurai.

Kai jis pagyrė drabužį, ji pasakė, kad vilkėjo jį „eidama raudonuju kilimu“, bet jis nenumanė, koku, ir jam tai nerūpėjo. Šniaukšdamas kokainą jis atsidurdavo patogioje padėtyje, todėl galėjo mėgautis vaizdu po jos trumpa suknele.

Ši mergina buvo sklidina nuotykių dvasios ir neturėjo nė lašo drovumo.

Jis giliai įtraukė, paskui atsisėdo tiesiai, atlošė galvą ir, išreikšdamas ekstazę, šūktelėjo nešvankybę į lubas.

Ji sukikeno, trūktelėjo iš butelio degtinės ir nuoga pėda perbraukė jam per šlaunį, trumpam stabtelėjo, kai pėdos pirštai prisilietė prie šakumo.

– Kai buvai pasilenkęs, žvilgtelėjai ten?

– O ką tu manai? – jis išsišiepė. – Aš išdykęs berniukas.

– Išdykęs berniukai mano skonio.

– Iš tiesų?

Ji kilstelėjo nepriekaištingos formos antakius.

Jis nusijuokė.

– Tuomet mes tau patiksime.

Jis apsižvalgė ieškodamas dviejų geriausių savo draugų ir pastebėjo juos prie švediško stalo, kuris atrodė tarsi nusiaubtas vilkų rujos. Ant salotų, kur anksčiau stovėjo at-

šaldytos krevetės, susirangiusi miegojo nuoga mergina. Jo draugai puošė jos kūną citrinos griežinėlių likučiais.

– Eime, – pasakė jis imdamas Kleopatrai už rankos.

Ji nesikėlė. Atsirėmusi į sofos pagalvėles kilstelėjo vieną kelį, pasiūbavo jį į šalis ir suinkštė:

– O kodėl negerai čia?

– Per daug vieša.

Jis pakėlė moterį ir, kai toji į jį atsirėmė, sugriebė už liemens.

Jiedu patraukė prie švediško stalo, bet ji žvilgtelėjo per petį.

– Palikau savo sandalus.

– Jiems nieko nenu tiks. Noriu supažindinti tave su savo draugais. – Kai jie priėjo prie stalo, jis tarė: – Vaikiniai, einame į viršų, užsiimsime suaugusiųjų žaidimais ir pramogomis. Ar prisidėsite? – jis nusijuokė. – Aš rimtai.

Tiedu blizgančiomis akimis nužvelgė Kleopatrą. Aukštas šviesiaplaukis, kurio šypsena buvo tokia atsaini, kad moteris negalėjo jai atsispirti, tingiai pratarė:

– Žinoma.

Kitas žvilgtelėjo į merginą, miegančią tarp salotų.

– O kaip ji?

– Galėsi pas ją grįžti vėliau, – pasakė šeimininkas. – Jeigu dar turėsi jėgų.

– Tu nebeturėsi, – sumurkė Kleopatra, pirštų galiukais baksnodama jam rankovę. – Galiu tuo užsiimti visą naktį.

– Mano skonio mergina, – tarė patrauklusis šviesiaplaukis.

Ji žvilgtelėjo į jį taip, kaip ir daugelis moterų, tarsi norėtų nulaižyti jį visą.

– Mums bus linksma.

Šeimininką ėmė graužti pavydas, bet dar viena kokaino juosta ir degtinės gurkšnis jį nuslopins. Ir Kleopatra po šios nakties prisimins jį, o ne jo žavųjų bičiulį.

– Štai ten, ant stalo, palikau koksą. Eik, paimk jį ir jos sandalus, – liepė jis trečiam vyrui. – Mes kilsimė liftu. Nemanau, kad kuriam nors iš mūsų reikėtų lipti laiptais.

Vyras atnešė kokainą ir sandalus. Visi keturi patraukė prie lifto laviruodami tarp svečių, vieni atrodė kone be sąmonės, kiti ištvirkavo.

Liftas buvo įrengtas po plačiais laiptais, juo asmeniškai naudojosi namų šeimininkas. Sienoje nesimatė jokių durų ar siūlių. Kabina labai maža. Visi keturi susigrūdo į vidų, grakštus Kleopatros kūnas įsispraudė tarp šeimininko ir šviesiaplaukio. Trečias vyras įlipęs juos apkabino, kad tilptų.

Į antrą aukštą kilo trumpai. Jie išgriuvo iš lifto ir plačiu koridoriumi nusvirduliavo miegamojo link. Šeimininkas įėjo pirmas, tada per juosmenį palinko į priekį ir plačiu mostu pakvietė visus į vidų. Paskui uždarė duris ir jas užrakino.

Jis atsuko Kleopatrą į save ir šypsodamasis pasakė:

– Mūsų žaidimuose vienintelė taisyklė: paradui vadovauju aš.

Ji nusmaukė plonas suknelės petnešas nuo pečių ir leido drabužiui nuslysti ant grindų, paskui nuoga perėjo kambarį, atsigulė į lovą, ištiesė rankas sau virš galvos ir ištarė:

– Vadovauk.

I skyrius

Lakas Bridžeris sėdėjo prie baseino baro Kaimanų salose, gurkšnojo šaltą alų, mėgavosi restorano „Sūrainis rojuje“ užkandžiais, ir staiga jo gyvenimas apvirto aukštyn kojomis.

Dar tik pusė devynių ryto, bet jo šios savaitės mergina norėjo visai dienas užsiimti geriausią vietą kaitintis saulėje, todėl ištempė jį iš lovos labai anksti. Kiti šio prašmatnaus kurorto svečiai buvo panašiai nusiteikę. Restorane po atviru dangumi prie pusryčių stalo išsirikiavo eilė, iš baro taip pat sklido gyvas šurmulyš.

– Ar čia ne tavo buvusioji?

Zakas, besimėgaujantis aplink baseiną gulinčių, kremais prisitėpusių moterų kūnais, atsisuko į barmeną, o tas mostelėjo barzdele į televizorių, kur dešiniajame ekrano kampe, virš diktorės peties, matėsi Rebekos nuotrauka.

Zakas nieko neatsakė barmeniui, nieko nepasakė ir apie nuotrauką, tik abejingai suniurnėjo. Negalėjo šios moters, gundančios kamerą savo slyvinėmis akimis, pavadinti „žmona“. Jau neprisiminė, kaip galėjo jai prisiekti amžiną meilę, pagarbą ir ištikimybę. Nė vienas iš jų nesilaikė tokių įžadų. Šiaip ar taip, jis atidavė Rebekai velniškai daug žemiškųjų gėrybių.

Zakas pratarė:

– Geriausi mano gyvenimo metai buvo tie penkeri po mu-
dviejų skyrybų.

– Suprantu tave. – Barmenas supratingai šyptelėjo. – Treji
metai praėjo po manųjų. – Jis paėmė plastikinį Zako bokalą
ir pripildė jį iš alaus čiaupo, paskui žvilgtelėjo per petį į te-
levizorių, kuris rodė kitą Rebekos nuotrauką. – Pastaruoju
metu ji susitikinėjo su ledo ritulio žaidėju. Vienu iš tų, kurių
pavardėje nėra nė vienos balsės.

– Gaila vargšo šunsnukio, – atsakė Zakas.

Barmenas sukikeno.

– Manau, jie jau išsiskyrė.

– Aš nesidomiu.

Zakas nebuvo sutikęs Rebekos nuo tada, kai ji per skyry-
bas išlėkė iš teismo salės. Išėjo pro pagrindines duris, kad
palepintų ten laukiančius paparacus, o jo advokatas nepas-
tebimai išvedė jį pro galines duris, kad jų išvengtų.

Retkarčiais, atsitiktinai jis išgirdavo minint jos vardą
tose itin energingose, įžymybės persekiojančiose laidose.
Dažniausiai ji atrodydavo kaip puošnus aksesuaras šalia ko-
kio nors socialinėje žiniasklaidoje populiaraus vaikino.

Barmenas nušluostė praliėtą alų.

– Turėjai girdėti apie jos apetitą profesionaliems sporti-
ninkams.

Zakas kilstelėjo plastikinį indelį su šviežiu alumi pasvei-
kindamas barmeną.

– Mums reikėtų elgtis santūriai su svečiais garsenybėmis.
Išlaikyti atstumą, supranti. Bet, turiu prisipažinti, esu dide-
lis gerbėjas.

– Turi kuo rašyti?

– O taip, žinoma.

Barmenas padavė tušinuką. Zakas iš laikiklio nuo baro ištraukė servetėlę ir ant jos pakeverzojo parašą.

Barmenas vikriai paėmė pasirašytą servetėlę ir įsikišo į kišenę.

– Ačiū, žmogau.

– Jokių problemų.

Keldamas alaus bokalą prie burnos Zakas pamatė, kad vaizdas televizoriuje pasikeitė. Dabar buvo transliuojama tiesiogiai iš drono ar sraigtasparnio, kuris sukiojosi virš didelės privačios valdos, apsuptos policijos ir greitosios pagalbos automobilių. Rebekos vardas vis dar šmėžavo ekrano apačioje slenkančių pranešimų eilutėje.

Zakas pastatė ant baro bokalą ir pakėlė saulės akinius ant kaktos.

– Būk geras, pagarsink.

Barmenas padarė, ko prašomas, pagarsino pakankamai, kad diktorės balso neužgožtų skambanti daina „Good Vibrations“*.

Moteris sakė:

– Anot valdžios atstovo, pagalbos numeriu devyni vienas vienas paskambino paryčiais, trečią valandą aštuonios minutės, bet skambintojas dar nenustatytas.

Vyrai susižvalgė. Zakas pakilo iš vietos ir nuėjo už baro, kad geriau girdėtų ir matytų.

– Pirmasis ekipažas, atsiliepęs į pagalbos skambutį, atvyko į Klarko rūmus po trylikos minučių ir rado Rebeką Prat svečių miegamajame antrame aukšte. Kol kas nežinome smulkmenų, bet moteris buvo be sąmonės, nereaguojanti į aplinką. Ją nugabeno į Emorio universitetinę ligoninę, tačiau neaišku, kas iš tiesų atsitiko ir kokia jos būklė.

---

* „The Beach Boys“ daina (čia ir toliau – vert. past.).

– Tyrėjai dirba įvykio vietoje, apklausia visus, dalyvavusius vakarėlyje prabangiuose namuose. Manoma, kad susirinko nuo keturiasdešimties iki šešiasdešimties svečių. Policija praneša, kad daugelyje vilos kambarių rasta įvairių rūšių nelegalių narkotikų. Neatmetama nusikaltimo galimybė.

– Rebeka Prat, dažnai matoma įžymybių renginiuose su garsiais asmenimis, gyveno viena nuo 2017 metų, kai aršiai išsiskyrė su naudingiausiu supertaurės pagrindiniu puolėju Zaku Bridžeriu, su kuriuo kol kas nepavyko susisiekti. Kai tik turėsime naujienų apie šią istoriją, pranešime jums. O dabar apie politinį skandalą, kuris kilo Vašingtone tada, kai pasisakė...

Zakas paėmė iš barmeno nuotolinio valdymo pultelį ir išjungė garsą. „The Beach Boys“ pakeitė Lionelio Ričio daina „All Night Long“, bet judėjimas aplink barą liovėsi, o pokalbiai nutilo.

Zakas suprato, kad visų netoliese esančių žmonių dėmesys sutelktas į jį.

Jis išėjo iš už baro ir nuleido saulės akinius ant nosies stengdamasis išvengti bet kokio tiesioginio akių kontakto. Jiedu su Rebeka po trumpos, audringos santuokos patraukė į skirtingas puses nesišvalgydami atgal. Bet atrode, kad kitiems tai buvo nė motais.

Rebeka susigražino mergautinę pavardę, bet jų pavardės vis tiek buvo susijusios, ir retai pasitaikydavo, kad, žiniasklaidai paminėjus vieną, nebūtų užsiminta ir apie kitą, patinka tau ar ne. Jam tai nepatiko. Tiesą sakant, negalėjo šito pakęsti, nes jos reputacija pastaruoju metu jam kėlė vis daugiau keblumų. Bet nieko nepadarysi: tokia šlovės kaina.

Nors turėtų labai pasistengti, kad pajustų ką nors daugiau nei abejingumas, jis niekada nelinkėjo jai ligos. „Nereaguojanti į aplinką“ skamba visai nekaip. Jis patraukė atgal

prie baseino mėgindamas atsiminti, kur paliko šios savaitės merginą, bandydamas prisiminti jos vardą.

Galiausiai pamatė ją šnekančią su lieknu, pliku europiečiu, mūvinčiu „Speedo“ maudymosi kelnaitėmis, jis sėdėjo šalia jos pusiau atsirėmęs į šezlongą, nuo kurio Zakas pakilo vos prieš dvidešimt minučių.

Jis žingsniavo link jų pro besikaitinančius saulėje poilsiautojus, ir tuomet suskambo mobilusis. Žmonės dažnai pasišaipydavo, kad jis niekada nesiskiria su telefonu. Tai buvo jo rankos tęsinys.

Atpažinęs Atlantos kodą pamanė, kad tai žiniasklaida, matyt, kažkas nutekino jo numerį. Greičiausiai jie nori trumpo komentaro apie Rebeką, tai akivaizdžiai bus svarbiausia šios dienos istorija.

Mintyse jis sudėliojo tam tikrą atsakymą, tokį, kad nieko neįžeistų, kad išreikštų susirūpinimą, bet išlaikytų atstumą. Tada nuspaudė mygtuką.

– Zakas.

Po trisdešimties sekundžių jis jau norėjo, kad niekada nebūtų atsiliepęs į šį skambutį.

Jis užtruko beveik dvylika valandų, kol nuo baseino Didžiojo Kaimano saloje atsidūrė ligoninėje Atlantoje.

Nesijautė labai blogai palikęs savo merginą; regis, jiedu su „Speedo“ jau susiburkavo. Palinkėjo jai gerai praleisti laiką ir naudotis jo kredito kortelės sąskaita, kurią turi viešbutis. Davė durininkui tris šimtus žalių, kad tas gautų vietą artimiausiame lėktuve į Valstijas ir pasirūpintų kelione į oro uostą ir iš jo.

Automobilis, kurį užsakė pasitikti Atlantoje, buvo niekuo neišsiskiriantis juodas sedanas. Formaliai pasisveikinęs vai-

ruotojas, jau žinantis, į kurį medicinos kompleksą reikia nuvežti Zaką, suprato, kad pakeliui iš oro uosto keleivis nenori šnekėtis.

Zakas nusiteikė sumaiščiai, bet jo laukė kur kas didesnis chaosas, nei tikėjosi. Sumaištis prasidėjo iš karto, kai tik jis atvyko. Vos jam išlipus iš automobilio, žiniasklaidos atstovai, susigrūdę prie įėjimo, plūstelėjo prie jo iš visų pusių kaip potvynio banga, o gal labiau kaip šviežią kraują pajutęs ryklių būrys.

– Zakai, kada sužinojote?

– Ar tai buvo perdozavimas?

– Ar ji depresavo dėl paskutinio išsiskyrimo su...

Žurnalistė šuktelėjo vardą, kuris skambėjo užsienietišškai, tarsi neturėtų balsių. Zakas ėjo nuleidęs galvą ir į žeriamus klausimus net nesiteikė atsakyti „jokių komentarų“. Skynėsi kelią pro žurnalistus ir vaizdo kameras, kol pro stiklines duris pastebėjo Bingą.

Nedas „Bingas“ Bingamas jį treniravo Klemstone. Kai Zakas tapo profesionalu, jų tarpusavio ryšys tik sustiprėjo. Bingas nebedirbo, bet vis dar buvo žmogus, į kurį galėjai kreiptis ištikus bėdai.

Jis matė, kaip Bingas kažką riktelėjo duris saugantiems uniformuotiems vyrams. Kaip ir daugelis žmonių, kuriems Bingas šūksniu ką nors liepdavo, pareigūnai puolė vykdyti nurodymą. Jie atidarė duris, ir Zakas prasispraudė į vidų lauke palikęs būrį nusiminiusių, bet dar labiau nerimstančių žurnalistų.

Jo pasirodymas suteikė istorijai daugiau prieskonio, išskėlė ją į sensacijos stratosferą.

Įprastai į nepasotinamą žiniasklaidos apetitą jis reaguodavo ramiai. Bet aplinkybės buvo neįprastos, tad jį velniškai siutino toks kišimasis ne tik į jo, bet ir į Rebekos bei jos tėvų asmeninį gyvenimą.

Zakas padėjo jį įleidusiems pareigūnams, tada nuėjo prie savo draugo ir mokytojo.

– Malonu tave matyti, Bingai.

– Negaliu atsakyti tuo pačiu. Atrodai piktas kaip velnias.

– Taip ir jaučiuosi. Paskambino ligoninės administratorius ar kažkas iš jų ir pasakė, kad turiu kuo skubiausiai čia atvykti.

Bingas niūriai linktelėjo.

– Ketvirtas aukštas.

Jis mostelėjo ranka kviesdamas link liftų. Kai jiedu žingsniavo vestibuliui, Zakas pastebėjo, kad žmonės rankose laiko įžūliai į jį nukreiptus telefonus, kameras. Kiekvienas judesys, kiekviena veido išraiška, viskas, ką jis pasakė ar padarė, po akimirkos jau sukosi kibernetinėje erdvėje.

Jiedu su Bingu dviese įlipo į liftą. Kai durys užsivėrė, Zakas pratarė:

– Ačiū, kad atvykai.

Bingas susiraukė, nors jo veidas buvo toks raukšlėtas ir įdiržęs, kad sunku jame ką nors įžiūrėti.

– Parašiau tau žinutę, kad nenustebtum.

– Mačiau, bet mano telefonas kraustėsi iš proto, į jį nė nebežiūrėjau. Po galais, džiaugiuosi, kad tu čia.

– Patekai į mėšlą. Kur dar galėčiau būti?

Įprastas jo šiurkštumas ramino.

– Ar žinai, kas nutiko?

Bingas papurtė galvą.

– Arba dar niekas nežino, arba jie nesako.

– Kas tas Klarkas?

– Ebanas, Sido sūnus. Vietinis tūzas. Turtuolis visais požiūriais. Ebanas buvo su Rebeka tame miegamajame, kai ji prarado sąmonę.

– Žiniasklaida sako, kad ji nereaguoja į aplinką.

Bingas niūriai dėbtelėjo.

– Laukdamas tavęs pakalbinau tuos policininkus prie durų. Kai kurie iš jų kalbėjosi su greitosios pagalbos darbuotojais, atvežusiais ją čia. Anot jų, jos širdis vis dar plaka.

Zakas nieko neatsakė su baime laukdamas, ką dar išgirs.

Bingas atsiduso.

– Bet jiems atrodo, kad viršuje šviesa užgeso amžiams.

Zakas prisidengė burną delnu.

– O Dieve.

– Taigi.

Zakas žvilgtelėjo į apšviestą plokštę šalia lifto durų. Jie jau pasiekė trečią aukštą, taigi jis prašneko skubėdamas:

– Man skambinęs administratorius užsiminė apie dokumentą.

– Sveikatos priežiūros įgaliojimas.

– Mudu su Rebeka išsiskyrėme prieš penkerius metus. Jis turėtų būti savaimė atšauktas. Kodėl jis vis dar galioja?

– Nežinau, Zakai, bet jos tėvas turi kopiją, mosuoja tuo dokumentu ir šūkauja apsiputojęs.

Liftas pradėjo lėtėti. Zakas greitai pratarė:

– Paaiškind man trumpai, ką tai reiškia.

Bingas pažvelgė į jį su užuojauta.

– Jeigu trumpai, tai reiškia, kad turėsi nuspręsti – atjungti Rebeką nuo gyvybės palaikymo aparato ar ne.

2 skyrius

Po ketverių metų...

Ši rytą Zakui krioklio vaizdas atrodė įspūdingas.

Praėjusi vasara Šiaurės Karolinoje buvo užregistruota kaip viena drėgniausių, nuo uolėtų kalnų šlaitų į dviem šimtais penkiasdešimčia pėdų žemiau tekančią upę kriokliai plukdė didžiulius kiekius vandens. Saulės apšviestuose pursluose spindėjo vaivorykštė.

Jis stovėjo prie pat skardžio krašto, žiūrėjo į platų tarpekį, skiriantį jį nuo krioklių. Naktį siautėjo audra ir šniokštė stipri liūtis. Žemė, padengta daugiasluoksniu, įvairiaspalviu neseniai nukritusių lapų kilimu po jo žygio batų padais buvo gausiai įmirkusi.

Bet atmosferos frontas pajudėjo į rytus, dangus dabar atrodė visiškai giedras ir žydras. Oras gaivus ir vėsus. Jis užuodė degančią medieną ir pamatė dūmų sruogelę, kylančią iš kamino kitoje tarpeklio pusėje. Kalną dengė tankus, tamsus amžinai žaliuojančių medžių miškas. Kietmedžiai rudeniškomis spalvomis papildė ryškių tonų paletę.

Jausmų perteklius.

Negailestingai primenantis, kad prasideda futbolo sezonas.

Jo, kaip žaidėjo, nuosmukis prasidėjo prieš ketverius metus po to lemtingo telefono skambučio dėl Rebekos. Po dvejų metų jis pasiekė dugną ir buvo visiškai išstumtas iš sporto. Vis dar jautė nuoskaudą.

Jis nusikeikė į kavos puodelį, kurį laikė pakėlęs prie burnos. Dėl garų, kylančių iš puodelio, vaizdas akimirką tapo miglotas, bet tolimas krioklio šniokštimas neužgožė artėjančio automobilio garso.

Visureigis sustojo prie jo pagrindinio tako kolonų, sumūrytų iš upės akmenų. Dėl regiono vingiuotų, stačiai kylančių kelių beveik visi jo gyventojai turėjo kokią nors praktišką transporto priemonę.

Bet ši buvo kitokia. Naujas automobilis papuoštas papildomomis tamsiai matinėmis grotelėmis ir priderintais ratlankiais. Jie atrodė kaip perspėjimas: *Saugokis. Aš blogiukas.*

Zakas niekinamai sušnarpstė dėl tokio akivaizdaus bandymo jį įbauginti. Tris ketvirčius gyvenimo jis praleido vengdamas gynybos žaidėjų, kurie turėjo vienintelį nuožmų tikslą: išvesti puolėją iš rikiuotės. Jį pargriauti nelengva. Jis iki šiol tvirtas. Kad ir kas būtų šis sukčius, kad ir kaip girtų savo prekę, jo atsakymas bus „ne“.

Ji išlipo iš automobilio. *Ji.*

Pirmieji trys „GreenRidge Incorporated“ pasiuntiniai buvo šaunūs pagyvenę vyrukai, primenantys mylimą dėdę, jie ilgesingai suokė apie šlovingus Zako laikus futbolo aikštėje.

Kai liaudiškas būdas nesuveikė, jie atsiuntė kietą bičą su sportiniu automobiliu ir aviatoriaus akiniais, nuo jo trenkė prabangiais kvėpalais, jis skiedė tokias pačias nesąmones.

Paskui atvyko moteris – penkiasdešimties su trupučiu, motiniška, sekmadienį siūlėsi jį pavaišinti jautienos troškiniu. Vėliau patraukli išsiskyrusi moteris, kuri skundėsi, kad

reikia pinigų dviem vaikams leisti į koledžą, o jos buvęs vyras nuolat vėluoja išrašyti čekį. Ji akivaizdžiai taikėsi į Zako jausmus, bet jai nepasisėkė.

Po jos pasirodė gražuolė mergina. Jis spėjo, kad jai mokama už valandas, ji dirba ne už komisinius, nes jos visiškai nesubtili kūno kalba sakė: *Pasirašyk punktyrinėje eilutėje, ir aš suteiksiu visokeriopas paslaugas*. Bet jis atmetė ir sutartį, ir jos paslaugas.

O dabar štai pasirodė gražuolės įpėdinė. Jos atvykimas sugadino ramų rytą, bet pasidarė smalsu, kokios taktikos griebsis ši. Jis pastatė kavos puodelį ant specialiai tam pritaikyto medžio strampo ir susinėrė rankas ant krūtinės.

Moteris apėjo visureigio priekį ir nusišypsojo.

– Ponas Bridžeris? Zakarijus Bridžeris? Labas rytas.

– Neturiu ko parduoti.

Ji stabtelėjo tarp akmens kolonų ir lengvai papurtė galvą.

– Atsiprašau?

– Neturiu ko parduoti. Taigi geriau iš karto išvažiuokite, kol visai neįklimpote.

Jis mostelėjo ranka rodydamas į jos batelius smailiais kulniukais, kurie įsmigo įmirkusios žemės lopinėlyje tarp grindinio akmenų.

Regis, ji labai nesijaudino patekusi į keblią padėtį. Ir neketino pasiduoti. Ištraukė iš purvo vieną kulniuką, paskui kitą ir toliau tipeno ant pirštų galų, o tai turėjo būti nelengva, turint galvoje kulniukų aukštį. Vis dėlto daug ūgio batai jai nepridėjo. Priėjusi prie Zako turėjo kaip reikiant užversti galvą, kad pažvelgtų jam į veidą. Daugelis žmonių taip darydavo. Bet jai teko pasistengti iš visų jėgų.

– Pone Bridžeri, aš esu Keitė Lenon.

Ji padavė vizitinę kortelę. Zakas paėmė kortelę, bet nė nepasivargino žvilgtelėti, iš karto įsikišo į flanelinių marš-

kinių kišenę. Taip pat nekreipė dėmesio į jos pasisveikinti ištiestą dešinę ranką.

– Kada jūs, žmonės, pagaliau atstosite nuo manęs? – Jis plačiai mostelėjo į vaizdą priešais. – Kodėl turėčiau viso to atsisakyti?

Moteris atitraukė ranką ir pasisuko į kraštovaizdį, keletą sekundžių spoksojo į krioklį, paskui vėl atsisuko į jį.

– Negaliu įsivaizduoti, kad to atsisakytumėte. Tiesiog kvapą gniaužia.

– Tiesa. O dar svarbiau, kad tai yra mano ir bus mano, kol numirsiu. Ar aišku?

Jeigu jos atsitraukimas buvo ženklas, vadinasi, suprato. Gerai. Pagaliau įsikirto.

Bet matydamas jos reakciją Zakas pasijuto, tarsi skėlęs antausį fėjai. Fėjos šukuosena, širdutės formos veidas ir panašiai. Nepaliaujamas krioklio šniokštimas irgi nėra pasiteisinimas dėl pakelto balso. Jokiu būdu ne.

– Klausykite, nenoriu būti šiurkštus, bet...

– Bet esate. Tiesiog esate šiurkštus. – Iš didelio krepšio ant peties ji ištraukė pilką antspauduotą voką. – Asmeniškai neišsiveidžiau, bet, atsižvelgiant į aplinkybes, jūsų šiurkštumas visiškai ne vietoje.

Ji įbruko voką tiksliu judesiu, tarsi centro žaidėjas. Jis prispaudė voką prie krūtinės, kad nepaleistų iš rankų.

Moteris ištare:

– Voke keletas dokumentų, bet svarbiausias...

– Aš juos mačiau.

– Taip, bet jau senokai.

– Mano gera atmintis.

– Puiku. Būtent tai, ko reikia...

Zakas perplėšė voką su visais dokumentais per pusę ir numetė ant žemės.

Ji lėtai nuleido galvą, pažvelgė į suplėšytą voka, paskui lygiai taip pat neskubėdama pakėlė akis ir susidūrė su jo nepalenkiamu žvilgsniu.

Jis pagalvojo, kad dangus visiškai skaidrus ir žydras.

Moteris pasakė:

– Rytoj dešimtą ryto.

Jis pastatė pėdas plačiau, kad atrodytų dar atkaklesnis, bet veltui, nes ji jau atsuko nugarą.

– Rytoj dešimtą *kas*?

– Mes susitinkame. Vietą užrašiau ant vizitinės kortelės nugarėlės. Du šimtai trečias kabinetas.

– Nė nesitikėkite.

Ketino dar ką nors pridurti, ką nors kandesnio, bet dėmesį patraukė jos blazdų raumenys – dailios formos ir pakankamai stiprūs, kad moteris išlaikytų pusiausvyrą, ant pirštų galų įveikdama atstumą iki visureigio.

Žvilgtelėjo ir į jos užpakalį. Padoru ar ne, bet jis vis dar turi kiaušius ir jie vis dar veikia.

Jis luktelėjo, kol ji staigiai apsisuko ir išvažiavo iš jo akli-gatvio, paskui pakėlė perplėšto voko puseles ir nusinešė į namą.

Smalsumas neleido jų iš karto išmesti. Numetė voka ant virtuvės salos stalo, įsipylė į puodelį dar šiek tiek kavos ir prisėdo ant baro kėdės, ant kurios visada sėdėdavo. Kitų trijų niekas, išskyrus Bingą, nėra net palietęs.

Jis gurkštelėjo šviežios kavos, paskui iš abiejų voko dalių ištraukė popierius. Formaliai atrodantys lapai buvo susegti, išskyrus pirmą dokumentų rinkinio puslapį. Jis sudėjo abi jo dalis. Neperskaitęs teksto pažvelgė apačion į parašą. Po išspausdintu tekstu *Nuoširdžiai, Ketrina Kartrait Lenon* buvo parašas juodu tušu: *Keitė Lenon*.

„Ką gi, Keite Lenon, ir kokias gi sąlygas nori įpiršti?“
O tada pamatė išspausdintą adresą.

Teismo rūmai miesto parke buvo senojo stiliaus ir išties įspūdingi gana provincialioje ir retai apgyventoje apygardoje, įsikūrusioje Šiaurės Karolinos vakaruose, Mėlynojo kalnagūbrio šešėlyje. Rūmai sumūryti iš raudonų plytų, su keturiomis baltomis kolonomis, laikančiomis frontoną virš įėjimo.

Vis dėlto Ketrina Lenon nurodė jam kitą susitikimo vietą. Jos ranka užrašytas adresas buvo kitapus gatvės priešais teismo rūmus. Bjauriausias Zako kada nors matytas pastatas.

Atrodė, kad du jo aukštai suspausti tarp plokščio stogo ir šaligatvio. Tiesą sakant, jis neturėjo net fasado, tiktai langų eiles, nusidriekusias į abi puses nuo stiklinių durų, ant kurių aukso raidėmis užrašyta „Apygardos prokuratūra“.

Viduje jį pasitiko valdžios pastatams būdingas kvapas: trenkė pelėsiais, metalu ir puvenomis. Zakas užlipo laiptais, įveikdamas po dvi pakopas iš karto. Iš laiptinės vedančiame ilgame koridoriuje patiestas apšiuęs kilimas, slopinantis jo žingsnių garsą artėjant prie 203-io kabineto. Durys buvo pravertos. Jis atitiesė pečius, kilstelėjo smakrą ir pabeldė.

– Įeikite.

Jis stumtelėjo duris, bet pasiliko ant slenksčio. Kabinetas buvo mažas, nepatrauklus kaip ir visas pastatas, tačiau kvepėjo maloniau. Už rašomojo stalo ant palangės degė aromatinė žvakė.

Keitė Lenon atsitraukė nuo kompiuterio, stovinčio ant papildomos stalo sekcijos, ir su sukamąja kėde atsisuko į pagrindinį stalą. Ir į jį.

Ji atrodė beveik taip pat, kaip vakar. Trumpi šviesūs plaukai, vakar sušiaušti ant viršugalvio, šiandien buvo lygūs ir beveik siekė skruostus. Maži it smeigės auskarai. Ant kairiojo riešo laikrodis be jokių kvailų puošmenų, ant dešiniojo – plona apyrankė. Pagal užsakymą siūtas kostiuminis tamsiai mėlynas švarkas, sukirpimas beveik kariškas, su dviem žalvarinių sagų eilėmis priekyje.

Jis nematė vaizdo po stalu, bet galėjo lažintis, kad ji vilki siaurą ilgą sijoną kaip vakar ir avi dar vieną porą aukštakulnių, akiplėšiškų kaip ir jos visureigio grotelės.

Šiandien naujas dalykas buvo akiniai raudonais rėmeliais, ji nusiėmė juos, padėjo ant stalo ir šaltai pratarė:

- Labas rytas, pone Bridžeri. Dėkoju už punctualumą.
- Nieko tokio. Labai nekantravau čia atvykti.
- Prašom, uždarykite duris ir sėskitės.

Jis įėjo, trinktelėjo durimis stipriau, nei derėtų, ir atsėdo į kėdę priešais stalą. Sėsdamasis keliu garsiai trinktelėjo į apatinę stalo plokštę. Zakas susigėdo, bet nenorėdamas, kad ji tai suprastų, apsimetė susierzinęs ir demonstratyviai atitraukė kėdę keliolika centimetrų atgal, kad tilptų ilgos kojos.

Jeigu ji kartais dar nesusiprotėjo, jis jautėsi įpykęs.

Moteris pratarė:

– Pasiūlyčiau kavos, bet dumblas, kurį jie verda užkandžių kambaryje, bjaurus ir...

- Ne, ačiū.
- Vandens? Aš turiu...
- Ne, ačiū.

Ji suspaudė kumščius ant stalo ir nulenkę galvą, tarsį melstų suteikti kantrybės ar skaičiuotų iki dešimties. Pakėlusį smakrą paklausė:

- Ar peržiūrėjote dokumentą?

– Taip, poncia. Šlamšto pilname stalčiuje susiradau juostelę, suklijavau perplėštas dalis. Tikėjau si ne to.

– O ko tikėjotės?

– Žemės matavimų, sklypo planų, topografinio žemėlapių. Kažko panašaus.

– Nesuprantu.

– Ir nesuprasite. Galime tai praleisti. Tai nesusijęs dalykas.

– Gerai, – tarė ji. – Aš pabraukiau tam tikras pastraipas, kurias...

– Neoninė geltona spalva. Negalėjau nepastebėti.

– ...turiu su jumis aptarti. Ar susipažinote su jomis?

– Jau žinojau, kas ten parašyta. – Jis įkišo ranką į priekinę sportinio švarkelio kišenę ir ištraukė juosteles suklijuotas suplėšytas dalis. Padėjo jas ant jos stalo ir pastūmė link jos, tarsi atsisakydamas. – Nesugalvoju nė vienos priežasties, kodėl atvažiavote į mano namus ir įbrukote šitai.

– Tai išankstinės direktyvos kopija, pone Bridžeri. Pasirašyta įgalioto asmens ir dviejų liudytojų.

– Man nuspjauti, net jeigu tai iškalta akmenyje, tai nebesvarbu.

– Galiu jus patikinti, kad svarbu.

– O aš jus patikinu, kad ne. Ir nebebuvo svarbu keletą metų. Jeigu tiksliai, ketverius metus.

– Nebūčiau susitikusi su jumis, jeigu tai nebegaliojūt ir nebūtų labai svarbu. Dokumento esmė...

– Nebereikia man priminti, kas čia. Dagas Pratas tai jau padarė. Jis pranešė apie dokumento esmę visam prakeiktam pasauliui. Tikra scena, suvaidinta tiesiog ligoninės koridoriuje. Keliolika žmonių tai nufilmavo mobiliaisiais telefonais ir pardavė daugiausia pasiūliusiems. Neabejoju, matėte tuos įrašus.

Ji nieko neatsakė, bet Zakas iš kone kaltos veido išraiškos akivaizdžiai matė, kad ji gerai žino apie jo nesantaiką su Rebekos tėvu. Viskas labai nemalonu, bet pradžia buvo ištis ugninga.

Tąsyk Dagas, ko gero, pastebėjo, kad jis atvyko į ligoninę, nes laukė ketvirtame aukšte prie lifto. Dar nespėjus iki galo atsidaryti durims, jis užsipuolė rūsčiai, kategoriškai kaltindamas ir ginčydamasis, nors Zakas dar nežinojo baisių Rebekos būklės detalių.

Pašalinių asmenų nufilmuoti įrašai buvo rodomi per televiziją ir daugybę kartų sukosi visose žiniasklaidos platformose. Jie tebebuvo internete ir galėjo ten suktis sušiktą amžinybę.

Dabar, lėtai supdamasis kėdėje, kad sutramdytų pyktį, jis pasakė:

– Palikau Rebekos likimą jos tėvų rankose, mano manymu, taip ir turėtų būti. Kad ir kas jus domintų, poniam Lenon, turėtumėte tai tvarkyti su Pratais.

Ji kiek dvejojo, paskui paskleidė dokumentų lapus ant stalo ir prispaudė delnu tiesiai priešais jį.

– Pirminis dokumentas, kaip ir jame nurodytos sąlygos, tebegalioja, pone Bridžeri. Jis buvo sukurtas lapkričio...

– Lapkričio mėnesį prieš devynerius metus, greitai bus dešimt. – Ankštoje erdvėje pajutęs klaustrofobiją, jis atstūmė kėdę ir atsistojo. – Praėjus keliems mėnesiams – galima būtų suskaičiuoti net dienas – po tos... – Jis bedė pirštu į popieriaus lapus. – Kaip jūs tai vadinate?

– Išankstinė direktyva. Šiuo atveju sveikatos priežiūros įgaliojimas.

– Teisingai. Iš esmės, nespėjo rašalas nudžiūti, o mudu su Rebeka pasukome į skirtingas puses. Mes *išsiskyrėme*. Mes nebebuvome susituokę. Daugiau nieko bendro.

– Tai nesvarbu, pone Bridžeri. Valstijoje, kurioje pasirašytas dokumentas, jūsų skyrybos automatiškai atšauktų jūsų testamentą ir kitas išankstines direktyvas, nebent būtų *specifinių sąlygų*. – Ji pabrėžtinai nutilo.

– Rebeka Prat Bridžer įrašė papildomą sutarties išlygą, kurią leidžia sveikatos priežiūros įgaliojimas, ir pageidavo, kad jūs liktumėte pagrindinis atstovas, net jeigu išsiskirtumėte. Ji neįvardijo kito atstovo. Ji pasitikėjo tiktai jumis, patikėjo jums savo sveikatos priežiūrą ir sprendimą nutraukti gyvybę tuo atveju, jeigu nebegalėtų spręsti pati.

Su pasibjaurėjimu atsidusęs, jis atsakė:

– Neapsigaukite. Tai visiškai nesusiję su pasitikėjimu. Ar jausmais. Ar prieraišumu. Rebeka nedarė nieko, kas nebūtų savanaudiška. Pasirašydama tą išlygą, kaip jūs vadinate, ji sustiprino mano kontrolę, nieko daugiau.

Zakas apsuko nedidelį ratą ir susinervinęs įsispoksojo į sieną. Perbraukė pirštais per plaukus, paskui įsirišė į klubus ir žemai palenkęs galvą keletą kartų giliai įkvėpė, kad atgautų pusiausvyrą.

Jis manė, kad su tuo viskas baigta, tikėjosi, kad daugmaž susitaikė su Rebekos tėvais ir pačiu savimi. Ir vis tiek tai nuolatos kartojo, prisiminimai vis išnirdavo ir būdavo tokie patys skausmingi kaip prieš ketverius metus, kai jam teko susidurti su ta pačia dilema, kurią teko spręsti ir Saliamonui.

Ponia Keitė Lenon nusipelnė palankumo, davusi jam laiko susidoroti su faktu, kad vėl atgijo blogiausias, sunkiausias jo gyvenimo dienos.

Atsiminimai tūnojo giliai, tamsioje pašamonės kertėje. Zakas stengėsi jos vengti, nes kai tik nuklysdavo per toli, patekdavo į duobę, iš kurios sunku išsikapanoti. Jis stengėsi to išvengti kiekvieną mielą dieną visus ketverius pastaruo-

sius metus. Kai tik pasistūmėdavo į priekį, koks nors įvykis arba žmogus, kaip ši pragaro šauklė angelo veidu, nublokšdavo jį atgal į bedugnę. Jis turėjo pagaliau viską paaiškinti.

Zakas atsisuko į moterį.

– Ponia Lenon, matau, kad jūs nesuprantate, jog mudviejų su Rebeka skyrybos buvo nemalonios. Jau iki tol nebegalėjome net žiūrėti vienas į kitą. Nebeturėjome nieko bendra. Nieko. Ypač ne... – Jis vėl parodė į dokumentus ant stalo. – Nė vienas iš mudviejų nebūtų patikėjęs vienas kitam tokio svarbaus sprendimo.

– Tuomet reikėjo pakeisti dokumento sąlygas.

– Aš pakeičiau. Tuoju pat, kai padaviau pareiškimą skyryboms.

– Bet Rebeka nepakeitė.

– Aš jai nuolat primindavau per mūsų advokatus.

– Regis, nesėkmingai.

– Nors ji gana greitai pasirašė skyrybų dokumentus. Ji turėjo vaikiną, pasiruošusį mane pakeisti. Nesakau, kad man tai rūpėjo. Tik norėjau ištrūkti, taigi sumokėjau, kiek reikalavo jos drakonas skyrybų advokatas. Net be jokių terminų. Nenorėjau vilkinti laiko, taigi sumokėjau viską iš karto ir pagaliau baigėme. Vėliau mudu visai nebendravo. Nė kiek. – Jis nutilo ir pažvelgė šalį, tada vėl atsisuko į ją. – Tik po penkerių metų, kai atostogavau Kaimanų salose, staiga buvau iškviestas į Atlantą ir susidūriau su baisia atsakomybe, kurios nenorėjau, juolab velniškai gerai žinojau, kad ir Rebeka to nenorėtų, nors ir nepakeitė sąlygų, bet tuo metu ji taip pasielgė tik iš pykčio. Jūs žinote, kas nutiko, kai atvykau į ligoninę. Jos tėvas viską išsakydamas viešai mane apkaltino, ar nemanote? „Dievas, tiktai Dievas, pašauks Rebeką pas save, kai ateis jos laikas, o ne tu.“

Jis nutilo ir įkvėpė oro.

– Jos sveikatos prognozės buvo visiškai prastos. Tragiškos. Nepaisydamas visų ją apžiūrėjusių ir tyrusių gydytojų siūlymų, aš padariau taip, – pasakė jis ir vėl parodė į dokumentus, – kaip reikalavo jos tėvai. Paskui mielai palikau teisę spręsti jiems patiems.

Keitė Lenon giliai įkvėpė ir prieš iškvėpdama keletą sekundžių sulaukė kvapą. Ji patapšnojo per dokumentus.

– To negalima atšaukti žodžiu, pone Bridžeri. Jeigu keti note perleisti atsakomybę ir atsisakyti savo, kaip oficialaus atstovo, pareigų, jūs ir jos tėvai turėjote pateikti prašymą teismui, kuris legaliai būtų paskyręs dukros globą jiems.

– Nebūčiau ginčijęs tokio sprendimo, bet viskas atrodė beprotiška ir kvaila, be to, pakvipo teismais, o to juk nereikėjo, aš nesipriešinau jos šeimos norams.

– Vadinasi, dokumentas tebegalioja.

– Gerai, bet aš ką tik sakiau, kad su Pratais dėl to sutarėme. Tai kokios bėdos?

Ji atsistojo, bet liko stovėti prie stalo, tarsi ruoštųsi perskaityti pareiškimą.

– Yra aplinkybių, apie kurias ponui Pratai jau pranešta. Jums norėjau pasakyti asmeniškai.

– Kodėl?

– Nes galbūt norėsite pakeisti tai, ką nusprendėte prieš ketverius metus. Galbūt nuspręsite, kad atjungti Rebeką nuo gyvybės palaikymo įrangos būtų geriausias sprendimas jai pačiai.